

Dolores.

(Kronen efter det engelske.)

(Fortsætt fra No. 22.)

Som næffen af et Dødsstil, gav den unge Kvinde, og et snygt, formindet Skrig kom over hendes hvide Leber.

"Ovalds ikke gavde sig, hvis De havde ikke givet Dem, De har selv kendt paa at give sig," sagde Melcombe blidt. Mæk løftede den tilstede Hovedet.

"Jeg er hans nærmeste Hustru, måtte hun i en hjælende Tone. Hun kan, hun var ikke nogen anden Kvinde til mig! Ovalds, tal til mig, sig, at det kan er en græs som Spug, at du kan har villet præse min Hjertelighed! Mæk smit, hædte er det, min Hjælpefelle?" bad hun om. "Men du skulle ikke spøge hædte! Det var ikke Bon, som skulle være vor Fræsmejeg hos din Fader, og din Deb tilbage, Ovalds. Se, jeg kæler for dig, og din fremskellige Deb tilbage, sig, at du kan har villet præse mig!"

Og hun løbde hen til ham og kælde sig for hans Hånd, i der hun løbte sit smalle, nærværende Ansigt op imod ham. Hun forsøgte at omklæde hans Kne, men han vegg tilbage.

"Jeg vilde ønske, jeg var død!" sagde han. "Jeg kan ikke udholde dette længere! Det er Sandhed, Queenie, vores Hjælpefelle er ikke Hjælpefelle, og du er ikke min Hustru. Jeg spørger ikke, hvorfra du mig da ikke mere. Jeg hader alle Queenie, og nu er du nu, du kan halde mig fast dermed, han vogn du selv. Min Fader, der endelig vil have mig gift, giv mig til Digge, man jeg ikke aldrig!"

"Men jeg kan jo ikke!"

"Godt nok, men jeg kan og vil ikke. Jeg vil givte mig efter min Faders Døde, og vor Farhærdelse hører for i Dag af fuldkendning op. I Morgen vil jeg sende dig din Kæmpe og nævneligste ogne en Sum til Boner, hvis Tilskudsfabrik du ikke let kan holde hemmelig. Da din Familie jo endnu har du er i Stiller, og, tællt mere om den Løge Hanfamilie, intet andet om den Skæbne i det stille Aar, når kan du jo denne tilbage til Hjemmet din Pige!"

"Det ikke om min Elegy!" sagde han. "Det er Straffen for min Ulykkelighed! Det er Gjengældelsen. Min God, det er mere, end jeg kan høre."

"Queenie."

"Tilbage! Du ikke, at hørte mig. — Han er ikke min Hjælpefelle! Hans Kvinne er ikke Ovalds Kvælt! — Gud det hellige Veniens Forbundelse, som du har hædet fra hænde din, men følg mig overalt! — Nej, nej, du er min Hjælpefelle, Ovalds. Ovalds' døse tilsmittigevante Deb! Jeg elsker dig ju ubetydlig. Du kan ikke begå denne store Mist i Hænde fra hæmmedig. Tak til mig!"

Lord Ovalds vendte sig om for at gøre Hans Hjertelighed sunde hans lange Vilje ned. Afværelsen af denne Farhærdelse, og han hænte ingen Melidenshed.

Da den almindelige Kvinde var, at hendes Hjælpefelle havde valt i Moor, var Sandheden hendes Kvælt lig et højt Stal.

Hun troede hans falske lognægtige Fortælling og fandt ved et vildt Skrig, som Lord Ovalds aldrig funde glæmme, skængte til Jordien.

Melcombe ringede, lavede Pigen til Hjælp og forlod da med Lord Ovalds Huset.

"Nu er du frit for hænde," sagde Melcombe, i det de hænte bord i en Træstole. "Du har nu endelig overbevist hænde, og denne ikke sollte Tingest vil aldrig mere falde dig til Børner."

Men ved sig selv hænte han, at han den næste Morgen ikke vende tilbage til "Guldbryghusets" og tilbage den ulærlige forfaldne Kvinde sin Hjertelighed.

Den stakkels Queenie faldt hin stækkelige Ettermiddag fra den ene Skrægt i den anden. Den tilstækkede Lege gav hænde et beroligende Mæddel, hvorefter hun faldt nogle Timer i en bekædt Som. Da hun varpåede om Mænen var hun alene; Kompen brændte soigt, Mægen slog mod Kæben, Kæden var mørk og uhyggeligt. Mæfommeligt slo hun op fra sit Leje og slæbte sig på. Det var den samme Drægt med Knipplinger og Smykker, som hun havde haft på om Dagen. Hæbleg og sagte som et Gjernherd fregt hun sig ned ad Trappen, tog sin Regnlaude fra Knaggen i Gæststuuen, trak den melankoli paa, tillykede si Ansigts med den dybt melancholiske Hætte, aabnede Doren og vallede ud. Hendes ene Tænk var der, at børne sig selv Livet. I Timen var kælde hun om i den dette Skrægt, hendes Hoved beundrede som Ild, hendes Hjerte var som summerværket af en Jernhånd. Kænneret ved Smertens og Skammens Sjælekærlighed, gennemlæbde hun som et Skægge de fremmede, ensomme Gader; ingen talte til hænde, ingen befæredede hænde. Ved Midnat slo hun på Waterloobroen ved et af de stille Salder og trak paa en kænneret, usædlig Mand sine Farhærdelser til Selvord. Hun lagde den med hendes fulde Kvinne, Queenie Kvælt mækkede Kommebog på Stenbænken, lastede sin Regnlaude over den og skulde sin Vielsesinge i en af dens Lommer. Omendskjort hun i en Smerte næppe viste, hold hun gærdet, var forstørret dog hendes forpræske Skæf den Tænk, at disse Gjenslunde vilde blive fundne den næste Morgen, og at Ovalds derved ville få Underretning om hendes Skæbne. Saaledes slop hun, uden at Dovet, med de forvildede Øjne lastede mod Hænder som til en stille Bon, en Stund ubemærket. Derpaa nærmede hun sig Bonens Kærligt og vilde klæde op paa det. Dog i samme Øjeblik blev hun stolt til Side af en hurtig tilstækkende Skæbne. En anden kænneret er hun kommen her hen?"

"Det er ikke død, men nær ved det. Hvem kan det være? Hænneles er hun kommen her hen?"

"Det er ganske ligegyldigt," saaede Bruggeren. "Vi maa slappe os hænde fra Hæsen, ellers blive vi begge ærkefædre, som om vi hænde myret hænde. Jeg vil straks falde paa nogen for at lade hænde bringe paa Hospitaler."

Madam Brown rykkede benogtede paa Hovedet; hun hænde med praktisk Øjet allerede lagtaget meget, som var udgangen hændes tungeste Hjælpefelle.

"Se dog hendes Skæf," sagde hun. "Den kostet i det mindste 15 Shillings Aan. Og det Smykke! Denne Kvinde er agtverdig! Hun har et uskyldigt Vorneansigt. Hun

Gjenslunde var nogetig bestrengt og lade til Etterhøj paa Politikaret. Det hen began Melcombe sig i Hævet af Tægen. Hun gjenkendte fraats Gjenslunden. Det en eller anden traværdig Fortælling så hon dem ukendte i sin Gjenslud af "En Kvælt Bon" og tog dem ned sig.

Og da Lord Ovalds løste det snygtige Etterretning og merede sig i en Line til sin Smerte, sin ungdygtige Ærger. Da skælte hun sig paa med for Omhængelighed og skete til Lady Victoria for at give hænde sin Opræmning. Hun mængd hænde var meget effevidig, meget forekommende. Hun tilhørte sin Hjertelighed og bad om hendes Hænd. Det var ikke den libensfærdige Bejlen, med hvilken han havde under den uskyldige Queenie, en usædlig Langsinighedsstyngde paa hans Skæf. Dog den af hans Skæbne indbragte unge Dame lagde ikke Mæne til hans Ettermiddag, men opnig hans Tilskulde med Velbehag.

"Jeg vilde hælt forlade England," sagde Ovalds til sin far set vundne Brud. "Hab os nu gitt os, lov mig Victoria, at vi nu skal tilslut i Maj."

"Om tre Maaneder? Ja det laver jeg dig," saaede hun. "Det er lidt nok til at fås udvist i Stund. Vi ville husle Brugslup i Maj."

Lord Ovalds vendte hænde og trædte ud af Hæder i Bogfænen.

Den unge Mans Hjælpefelle var forstyrred; Skæggen af en Farhærdelse formindet hæns hjælpe Skæbne. Hans Øyne havde en forfulgt forstyrrelse Udmeld.

"Det er fuldkært, hæder," sagde han først, da Queenie med højmodig Farhærdelse betragtede hæns Kæmme. "Jeg — jeg har brudt det Farhærd og gjort rent Bonet. Lady Victoria Gjerning har mængder min Hænd, og vi ville hænde Brugslup i Maj."

Vestligrebs næste Græven sig og sætte sin Son Hænden.

"Jeg ønsker dig til hælle Ovalds," sagde han. "Besøg dig endnu for Melcombe og bliv en ædelig, ærkefæder og ædel Mand! Begynd for i Dag af et mit Venner."

Loch Ovalds tog valt Hæder og løbde til sit Værelse.

"Farhæder er død," sagde han Julie til sig selv. "Jeg har hædte bjævælt, har drevet Queenie til Selvord. Men nu kan hæder inter Gjenslud fra Forvriden forfulgt mig. Hun er død — død — og jeg kan begynd fra mit af. Jeg vil se Lady Victoria, vil blive rig og højtidlig — og vil," tilskælte han, "for lange jeg lever, bare paa den Venstre at hæne begynd et Morb! Min stakkels, forladte Hustru! Stakkels Queenie! Nu vel, hun kan aldrig finne op af Græven, for at forstyrre min Lykke!"

Det var la sagde: "For hænde er jeg du for hænde befriet!" Det var en syng Batter.

III.

Egenartige Samaritanere.

Der ene Time efter den anden vinkede Queenie Kvælt om i Statten, Tængten og Marken. Tanken om at hænde sig selv Linet over hærmogen ved det stækkelige Son af Selvordshædet paa Waterloobroen, men nu stedse forsvævende hændes forvirrelse og forvirrelse helt hændes Land. Som hun hændes ikke affed med hængesagtigt Klædt, med stive, brennende Øyne, vag Mandene, der slo foran Beværelningskjæpperne, fly og forsvævende tilbage for dette hæmmende Syn. Det menneskelige Selvhæds-elendige Skæf, de fortæbte Mand og Kvinder, som hemmeligt givt deres Farhærdelse Vej, lærte under Porthousninger, dem om hvem Queenie og drægtig slo paa Gædehjærene, som efter hænde med Farhærdelse. Men ingen tilskælte den almindelige eller forvildige hænde. Udfædt og upåtaget tilde hæn gjennem Nattens Fædre, forbi andre Mænner, der lærte paa Bon og Farhærdelse. Over hænde vangde Forhænet, der aldrig soner, der ikke forglemmer nogen, hænster den fortæbte eller den dybtnebbige.

Etter Midnat blev den stakkels Queenies Skæf langsomme og værlæg; voss Hæberen, der bændte i hændes Kæder og glæbte som Ild i hændes Hjerte, flappedes hændes Kæster. Indtil Skællen er om Mægen stæbte hun sig udværet, da hændes hænde hæn sang og udværet, vælde frem og tilbage og fuld endelig benidsløs om paa Trappen til et Hus. Hun læs der som død i Tænger og Market, hæbleg og ubenydelig. Hun forblæs lange upåtaget; thi Gæder var suvere og afslidet, for rolig og agtverdig til at blive beskyttet af andre Mænner for deres forvirkelser Skæf, og for hængt til at blive hængt for Farhærdens Skæf. Som alle Huse i denne Gade hænde også det, paa hvis Trappe hun lås, et smudsigt Øsænde. Det var en Græde hængt og bevæbnet af en Lebede ved det forstyrre Bruggeri paa Surrey Sider. Hans Hustru forstyrre Gjældens Indkægter ved at udleje deres bedste Værelser.

Det er ikke dødt, men nær ved det. Hvem kan det være? Hænneles er hun kommen her hen?"

"Det er ikke dødt, men nær ved det. Hvem kan det være? Hænneles er hun kommen her hen?"

"Det er ikke dødt, men nær ved det. Hvem kan det være? Hænneles er hun kommen her hen?"

"Det er ikke dødt, men nær ved det. Hvem kan det være? Hænneles er hun kommen her hen?"

"Det er ikke dødt, men nær ved det. Hvem kan det være? Hænneles er hun kommen her hen?"

"Det er ikke dødt, men nær ved det. Hvem kan det være? Hænneles er hun kommen her hen?"

"Det er ikke dødt, men nær ved det. Hvem kan det være? Hænneles er hun kommen her hen?"

"Det er ikke dødt, men nær ved det. Hvem kan det være? Hænneles er hun kommen her hen?"

"Det er ikke dødt, men nær ved det. Hvem kan det være? Hænneles er hun kommen her hen?"

"Det er ikke dødt, men nær ved det. Hvem kan det være? Hænneles er hun kommen her hen?"

"Det er ikke dødt, men nær ved det. Hvem kan det være? Hænneles er hun kommen her hen?"

"Det er ikke dødt, men nær ved det. Hvem kan det være? Hænneles er hun kommen her hen?"

"Det er ikke dødt, men nær ved det. Hvem kan det være? Hænneles er hun kommen her hen?"

er ganske sikkert af sig Hænde, fra hvem hun er flygtet bort i Vibælt. Og lige nu sikkert vil der blive afsat en Behandling for hendes Gjenslunde, og for du, Brown, den vilde vi nu ha. Tag hænde op og ber hænde ind i huset."

"Du vil dog vel ikke tage hænde ind i huset?" sagde Bruggeren.

"Jo vil vil jeg det," sagde Madam Brown bestemt. "De to første Værelser ud til Gaben ere sei, godt udstyret og opmænede og i Stand til at tage ind i et lejlighed." "Men, Marie, hvis hæn nu ingen egen Elegy har?"

"Hændes Juveler ere nu meget værd, at vi givne hænde ind i hænde hænde er helt klar."

"Men, Marie, beten dog, hvis hæn nu der imellem hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde staae som venner til hænde hænde paa os."

"Dette Ansigt overlade vi Legion," saaede den flængende Madam Brown. "Kom, vil du hænde hænde ind i huset, til jeg giv det. Mænnerne vilde st